

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1037/2022
05.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Немањом Симићевићем као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела Проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Милана Предојевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду-Посебно одељење за сузбијање корупције К-По4 34/21 од 18.04.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.519/22 од 02.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 05. октобра 2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Милана Предојевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду-Посебно одељење за сузбијање корупције К-По4 34/21 од 18.04.2022.године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.519/22 од 02.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду-Посебно одељење за сузбијање корупције К-По4 34/21 од 18.04.2022. године, окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 1. КЗ, па му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 258. став 4. ЗКП, одређено је да се по правноснажности пресуде оштећеном привредном друштву „Политика, новине и магазини“ д.о.о из Београда на име имовинско-правног захтева врати фото-опрема и то један блиц марке „...“ ... са футролом, два објектива ознаке 16/35 са футролом и ознаке 70/200, један фотоапарат марке „...“, са припадајућом опремом, једна батерија и каиш за држање фотоапарата, лаптоп ознаке „...“ модел „...“ и један ранац за фотоопрему „...“ и лаптоп ознаке „... 1.5 GHZ, док је у преосталом делу имовинско-правног захтева оштећени упућен на парнични поступак. На основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени

АА је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и исти су пали на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.519/22 од 02.06.2022. године, потврђена је пресуда Вишег суда у Београду-Посебно одељење за сузбијање корупције К-По4 34/21 од 18.04.2022. године.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА–адвокат Милан Предојевић због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да укине исте и предмет врати на поновно одлучивање и одложи извршење правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 бр.519/22 од 02.06.2022. године.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцена навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да је окривљени осуђен за кривично дело проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 1. КЗ, које кривично дело у тренутку извршења дана 19.07.2017. године, није било инкриминисано кривичним законодавством Републике Србије. По оцени браниоца окривљеног, на овај начин је повређен члан 1. Кривичног законика који предвиђа да се никоме не може изрећи казна или друга кривична санкција за дело које пре него што је учињено, законом није било одређено као кривично дело а бранилац истиче и да уколико се закон мењао од момента извршења кривичног дела, суд је дужан да примени најблажи закон по окривљеног а што првостепени суд није учинио у својој пресуди нити је у образложењу објаснио зашто је применио наведени члан кривичног законика.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Одредбом члана 5. КЗ је прописано да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела а ако је после извршења кривичног дела једном или више пута измењен закон, примениће се закон који је најблажи за учиниоца.

Одредбом члана 364. став 1. КЗ („Службени гласник РС“ број 94/16, који се примењивао од 01.01.2006. до 28.02.2018. године) прописано је да ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист, присвоји новац, хартије од вредности или друге покретне ствари које су му поверене у служби или на раду у

државном органу, предузећу, установи или другом субјекту или радњи, казниће се затвором од шест месеци до пет година.

Одредбом члана 224. став 1. КЗ („Службени гласник РС“ број 94/16, који се примењује од 01.03.2018. године) прописано је да ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист, присвоји новац, хартије од вредности или друге покретне ствари које су му поверене на раду у субјекту привредног пословања, казниће се затвором од три месеца до пет година затвора.

По оцени Врховног касационог суда, а имајући у виду наведене законске одредбе, неосновани су наводи браниоца да је повређена одредба члана 1. КЗ због тога што у време извршења дела законом није било прописано кривично дело из члана 224. став 1 КЗ, с`обзиром да су кривичним делом проневера из члана 364. став 1. КЗ, који је важио у време извршења дела, биле обухваћене радње које су прописане и кривичним делом проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 1. КЗ, а за које дело је окривљени оглашен кривим.

Поред тога, неосновани су и наводи браниоца окривљеног да на окривљеног није примењен блажи закон. Ово из разлога што је за оба кривична дела предвиђен исти максимум казне и то казна затвора у трајању од пет година, али је за дело из члана 224. став 1. КЗ прописан нижи минимум казне, односно минимум од три месеца затвора за разлику од кривичног дела из члана 364. став 1. КЗ за које је као минимална казна прописан затвор у трајању од шест месеци. Како је за кривично дело из члана 224. став 1. КЗ, који се примењује од 01.03.2018. године прописан нижи законски минимум запређене казне од онога прописаног за кривично дело из члана 364. став 1. КЗ, који је важио у време извршења кривичног дела, то је у првостепеној пресуди правилно примењен кривични закон, тј. закон који је блажи за учиниоца, због чега су супротни наводи захтева за заштиту законитости оцењени неоснованим.

Бранилац окривљеног је затим истакао да суд током поступка није утврдио постојање умишљаја код окривљеног, односно да је био свестан и да је желео извршење кривичног дела нити је утврдио постојање намере окривљеног да себи или другоме прибави противправну имовинску корист, а у првостепеној одлуци овај део кривице остао је необразложен те самим тим, нема свих елемената кривичног дела предвиђених законом.

Из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде Вишег суда у Београду-Посебно одељење за сузбијање корупције К-По4 34/21 од 18.04.2022. године произилази да је окривљени АА „дана ...2017. године у Београду у ПД „Политика, новине и магацини“ д.о.о, ул. Македонска број 29 I, у намери да себи прибави противправну имовинску корист присвојио покретне ствари-фото опрему која му је поверена на раду у субјекту привредног пословања, при чему је био урачунљив, свестан свог дела и хтео његово извршење, као и свестан да је његово дело забрањено...“.

Имајући наведено у виду, Врховни касациони суд је наводе браниоца и у овом делу оценио неоснованим, с`обзиром да из изреке пресуде јасно произилази да је у истој утврђено да је окривљени дело извршио у намери да себи прибави противправну имовинску корист, да је дело извршио у стању урачунљивости, да је био свестан свог дела, да је желео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено.

Бранилац је затим истакао да суд није утврдио ни битне елементе кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, а што код имовинских кривичних дела представља висину, односно вредност проневерених ствари, а што је пропуштено тиме што је првостепени суд незаконито одбио да изведе све предложене доказе од стране одбране на околност вредности предметних ствари и околности природе радног односа између окривљеног и оштећеног, а што би, по оцени браниоца, указивало на то да се не ради о кривичном делу, већ о грађанско-правном односу.

Исти наводи, истакнути у жалби браниоца окривљеног АА, били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде. Апелациони суд у Београду, као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни три, став три своје одлуке Кж1 бр.519/22 од 02.06.2022. године, изнео јасне и довољне разлоге, а које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на ове разлоге и упућује.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену навода браниоца окривљеног у односу на део навода којим се тврди да суд није на правилан начин утврдио постојање директног умишљаја код окривљеног, а што је бранилац образложио тиме да из списка предмета произилази да се окривљени вратио на посао након престанка привремене спречености за рад, да му је затим одмах уручен отказ уговора о раду и није захтевано да врати било какву опрему а што је окривљени ипак учинио, из чега, по мишљењу браниоца, следи да окривљени није имао намеру да себи или другом прибави противправну имовинску корист. Изнетим наводима се оспорава и полемиче са чињеницама утврђеним у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа, што не представља законски разлог због којег је, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца АА–адвоката Милана Предојевића, указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић